

А въ словото, казано отъ Царя въ Тирасполь, между другото, знаменателни сж думитѣ му: „Жално ми бѣше да ви пращамъ на война, и за това отлагахъ до когато бѣше възможно; жално ми бѣше да проливамъ вашата скжпа за мене кръвь; но щомъ е засѣгната честъта на Русия, азъ съмъ убѣденъ, че вие всички до послѣдния човѣкъ ще съумѣете да я защитите. Сбогомъ! Желая ви пълнѣ успѣхъ. До виждане!“ И най-послѣ настѣпи паметниятъ исторически день 12 априлий 1877 год. Въ тоя день бѣ извършенъ най-тържественитъ актъ отъ великото освободително дѣло на България, великиятъ Царь-Освободитель е извъстилъ въ Кишиневъ велегласно съ манифестъ обявяването на освободителната война. Чудно хубаво врѣме! Озаренитѣ отъ ясното пролѣтно слънце щикове, сабли и топове на събраната на „Рышкановский“ площадъ армия, прѣдставлявала дивно зрѣлище. Улицитѣ на Кишиневъ още отъ зараньта били прѣпълнени съ народъ, който на безбройни тълпи се движелъ къмъ сжщия площадъ, гдѣто се очаквалъ царскиятъ прѣгледъ на войскитѣ и, гдѣто имало да се чуе мощното Царско слово за провъзгласяването на войната. Въ числото на войсковитѣ части, които въ тоя день щѣли да иматъ щастието да видятъ благия ликъ на Царя-Освободителя и да чуятъ отъ неговитѣ уста паметния позивъ къмъ освобождението на България, се е намѣрвалъ и така наречения тогава едва що сформированъ „пѣши конвой на великия князь — главнокомандующъ“, който конвой послѣ въ Пloeщъ, е послужилъ за кадъръ на шестѣхъ дружини „Българско опълчение“. Часътъ къмъ 11 прѣди пладнѣ народъ и войска вече били на мѣстата си. Настава тържествена тишина. Присѣтствуващето множество, като омаяно отъ вълшебенъ жезълъ, съ религиозенъ